

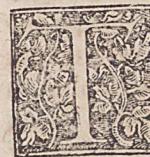
sunt, tam in mensuris regionum, quam figuris, tanquam haudquaquam ab historia recte deducti, quemadmodum h̄, qui maximam tabulæ partem Europæ attribuerunt, tam secundum longitudinem quam latitudinē, propter frequentiam & varietatem locorū impoñendorum. Asī autem secundum longitudinem nimium reliquerūt spaciū. Libyæ uero secūdum latitudinem propter contrariū, etenim ob causam hāc, Indicum pelagus, post Taprobane ad Septentriones cōuerterunt, cum ipsis tabula obstatet, quo minus ad solis ortū progredi possent, nihilq; tale haberēt, qd ex contrario super Scythia, Boreæ subiecta describere possent, rursusq; occidentalem oceanū ad ortum uertent, obstatē eis tabula, ad distantiam meridianam, quum nihil ibi seu interoris Libyæ aut Indiae uastitas cōtineret, quod occidentali litori propter locorum frequentiam opponi posset.

Quapropter tales, cum terram uniuersam oceano cingerent, à cōscribendis erroribus incipere uisi sunt, historiāq; ad impossibilia detorserunt. Nos uero in divisione tabulæ p̄fati errorē evitare poterimus, si divisiones ita fecerimus, ut regiones frequentiores, aut sole sint, aut cū paucis tabulam fortiantur, secūdum maiores circulorū distantias, in frequentiores uero & quæ non adeò multa intercipiunt totæ, cum pluribus similibus, sub una cōprehendantur tabula, in minoribus circulorum distantijs. Haud enim necesse est, ut omnes tabulæ inuicem sint commēsuratae, sed solum ut in singulis inuicem cōseruetur ratio, quemadmodū cum caput solum depingimus, solum quæ capitū sunt, aut quum manū solum quæ manus sunt solum. Non enim quæ capitū sunt cum manu iungimus, nisi cum sub una figura totum facimus hominem. Quemadmodū enim nil impedit totū nonnunquā augere, nonnunquā uero minuere, ita nil impedimento erit, ex partibus, cum per se cōstant quædā ob capacitatē supponendarū tabularū au-

gere quædam uero minuere. Nec multum à ueritate aberit, quemadmodum in principio compositionis p̄fati sumus, si lineas rectas, p̄ circulis incidentibus per partes tabularū inscribamus, lineas etiā meridianas haudquaquam inclinatas, sed & illas inuicem æquedistantes, quamvis euim uniuersi habitabili, tam latitudinis, q; longitudinis termini, secundū magnas sumpti distātias p̄cipuas in extremis circulis faciant mutationes, nō tamē ita in singulis accidit tabulis, ac ideo secūdum rationem parallelī, qui bifariā incidit tabulā, ad circulum maximū, necessariū dīcimus, ut q; plurimas faciamus parabolas, ne per totā distantiam tabulæ, id quod indagamus, querere cogamur, sed solum illud, quod ex ea à medio est ad alterū extreñorum.

QVÆNAM PER SINGVLAS
tabulas ascribere congruat.

Cap. II.

Ali igitur p̄suppositio-
ni innitentes, Europæ diu-
siones, decem comprehen-
demus tabulis. Libyæ ue-
ro quatuor. Asī autem
duodecim, in singulisq; suprascriptio-
nes ponemus, p̄termittētes, cuiusnā
continentis tabula quæq; existat, & q; magna,
quæq; contineat regiones, &
quā rationē habeat parallelus, qui per
mediū illarum trāsit, q; exactissime ad
meridianū & quānam circūscriptio to-
tius fiat tabulæ, subordinantes per sin-
gulas regiones, ciuitatū insigniū eleua-
tiones, assumptas ad magnitudinē die-
rum in ipsis. Situs uero secūdum longi-
tudinem ab distantijs meridiani, qui est
per Alexandriā, siue ad ortū, siue ad oc-
casum magnitudinis ferē horarū & qui/
noctialū. Et num ijs qui Zodiaco sunt
subiecti, sol semel uel bis, super uerticē
fiat, ac quemadmodū dispositus sit ad
cōuerstiones. Quin & quānam stellam
fixam, singula loca in uertice habeant
addidissemus, si in obseruando appare-
tent latitudines, ad æquinoctiale, hoc
est